

en saadan Bevilling af Justitsministeren, maa jeg meget bestemt modsætte mig Lovforslaget, thi da tror jeg, at man er kommen ind paa Noget, som der ikke kan være Tale om, og som man heller aldrig under tidligere Forhandlinger af denne Sag nogeninde har fordyret eller blot endogstaa tænkt sig muligt. Thi naar de Paagjældende skulle forsynes med en speciel Bevilling fra Justitsministerens Side til at udøve en vis Virksomhed, maa det virkelig ogsaa være Justitsministeren, der afgjør, om de have de tilfredsstillende Betingelser, som Lovgivningen har opstillet i saa Henseende. At paalægge Justitsministeren paa andre Folks Skjøn uvægerlig at give saadanne Folk Ret til at udøve en begrændset Lægepraxis forekommer det mig ikke, at der kan være Spørgsmaal om, og det var der heller ikke Tale om ved tidligere Leiligheder, thi ved den tidligere Leilighed, som navnlig det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) omtalte, var Forholdet det, og forsaavidt ligesom den gjældende Ret, at Justitsministeren kunde give disse Bevillinger, naar han fandt, at der var oplyst Tilstrækkeligt i den omspurgte Retning. Og naturligvis maatte Justitsministeriet, naar det skal bedømme, om en Mand har særlig Indsigt og fortrinlig Duelighed i at behandle og helbrede visse Sygdomme, være nødt til at tage idetmindste et væsentligt Hensyn til Lægers Erklæring, thi Ingen kan dog mene, at Justitsministeren skulde indlade sig paa at bedømme, om en Mand har særlig Indsigt og fortrinlig Duelighed i at behandle og helbrede visse Sygdomme. Skal han danne sig en Mening, om en Mand virkelig har denne Evne eller ikke, bliver det nødvendigt, at han maa høre sagskyndige Folk i saa Henseende. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at dette foresten var et af de Punkter, paa hvilket Landstinget var tilbøieligt til at gaa noget videre end det Regjeringsforslag, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) omtalte, thi Regjeringsforslaget gik egentlig kun ud paa, at Justitsministeriet skulde være berettiget til at meddele Personer, der havde studeret Lægevidenskab i Udlandet eller visse Fag deraf, eller Personer, der paa anden fyldestgjørende Maade havde godtgjort deres Dygtighed til at helbrede bestemte Sygdomme eller Onker, Tilladelse til at øve en hertil indskrænket Virksomhed under de nærmere Bestemmelser, som i saa Henseende fastsættes af Ministeriet. Efter Lovforslaget skulde det altsaa ikke alene bero paa Justitsministeren, om den Paagjældende kunde faae en saadan Tilladelse, men Ministeren skulde ogsaa være berettiget til at foreskrive, hvilke nærmere Forholdsregler han maatte anse for rigtige i Henseende til Udøvelsen af Lægevirksomheden. Det er et af de Punkter, hvor Landstinget, medens det ganske vist ellers begrændsede Regjeringsforslaget, dog var tilbøieligt

til at gaa videre, idet man jo i Landstinget foreslog, at Justitsministeren skulde være berettiget til — der er stadigt kun Tale om, at han skal være berettiget dertil — at give disse Tilladelser, uden at han bindes ved Lovens indtægen i den Retning, at den Vedkommende skal være 25 Aar gammel og uberygtet, men iøvrigt overlades det ham ved hvilket som helst paalidelige Vidnesbyrd eller andre Beviser at søge Betryggelse for, at Tilladelsen ei gives i upaalidelige eller skadegjørende Hænder. Man har nærmest indført denne Begrændsning, at den Paagjældende skulde være 25 Aar gammel, fordi man mente, at der ellers kunde være Fare for, at medicinste Studenter, som ikke havde Lyft til at fortsætte eller afslutte deres Studeringer, skulde give sig til at søge disse Bevillinger til at udøve en begrændset Lægevirksomhed. Det mente man at modarbejde ved at sætte denne Frist af 25 Aarsalderen ind i Lovforslaget, ellers var det Mening, at det skulde være overladt Justitsministeren uden nogen anden Begrændsning end den, at den Paagjældende skulde være uberygtet, at give disse Tilladelser; men som jeg atter maa fastholde, der har selvfølgelig ikke været Tale om noget Andet, end at Skjønnets maatte tilkomme Justitsministeren, den Myndighed, som giver Bevillingen. Hvorledes de ærede Forslagsstillere overfor disse Spørgsmaal, som jeg her har berørt, have tænkt dem, at Forslaget skal opfattes, er mig ikke ganske klart. Jeg har nok gjort mig den Forestilling, at det paa den ene Side ikke kunde være de Herrer's Mening at begrænse Afgangen endnu stærkere, end den allerede er begrændset, og at det ikke kunde være deres Mening at føie til de gamle Betingelser en ny meget vanskelig, nemlig at det skulde godtgjøres, at Vedkommende ikke har kunnet blive kureret af en autoriseret Læge, men hvorledes de Herrer paa den anden Side have tænkt dem Sagen, er mig ikke ganske klart. Det, der har ført mig til at antage, at det muligvis ikke skulde være Justitsministeren, der skulde have Skjønnets, er, at der i Forslaget er brugt Ordet „skal“ i Stedet for „kan“, Noget, hvori jeg ellers ikke ser nogen ret Mening. Det er derfor min Stilling til det foreliggende Lovforslag, at, hvis det sidste af mig Antydede er Meningen, saa kan jeg ikke gaa med til det, men hvis det ikke er Meningen, ser jeg ikke, at der er vundet Noget ved dette Lovforslag fremfor den bestaaende Tingenes Tilstand. — Hvad iøvrigt Spørgsmaalet om Berettigelsen til at udøve Lægepraxis i Almindelighed angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg maa forbeholde mig mine Bemærkninger dertil, hvis der senere fra Udvalget maatte fremkomme videregaende Forslag i den Henseende. Min Stilling er jo, som af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds bemærket, ikke ukendt. Det vil let kunne ses, hvilken Stilling jeg i sin Tid indtog i Lands-